

AI SLING FOWLEROVÁ

ZROZENÁ
Z OHNĚ

LOVKYNĚ PŘÍŠER

FRAGMENT

Zrozená z ohně

Lovkyně příšer

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Aisling Fowlerová

Zrozená z ohně – Lovkyně příšer – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZROZENÁ Z OHNĚ

LOVKYNĚ PŘÍŠER

AISLING FOWLEROVÁ

FRAGMENT

Text copyright © Aisling Fowler, 2021
Illustrations copyright © Sophie Medvedeva, 2021
Map copyright © Virginia Allyn, 2021
Cover illustrations copyright © Sophie Medvedeva, 2021
Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd, 2021
Translation © Jak Kozák, 2022

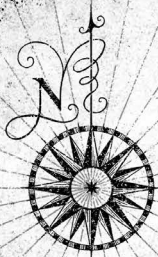
Translated under the licence from HarperCollinsPublishers Ltd
The author and illustrator asserts the moral right to be identified
as the author and illustrator of this work.

ISBN tištěné verze 978-80-253-5713-2
ISBN e-knihy 978-80-253-5729-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5730-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5728-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Věnuji Benovi,
mé největší opoře a inspiraci*

OHAREK

ZAMRZLÉ PUSTINY

Srdcový háj

ZAMRZLÝ LES

TESÁKY

HORSKÝ KLAN

Pevnost Loveckého oddílu

Rímsa

NEKONEČNÝ
OCEÁN

ŘÍČNÍ KLAN

Ilara

Objest

TRAVNÍ KLAN

ŘÍČNÍ ZEMĚ

Spona

LESNÍ KLAN

VELKÝ LES

Bezpečná stezka

LIPNICE

COLEK

Plovoucí trh

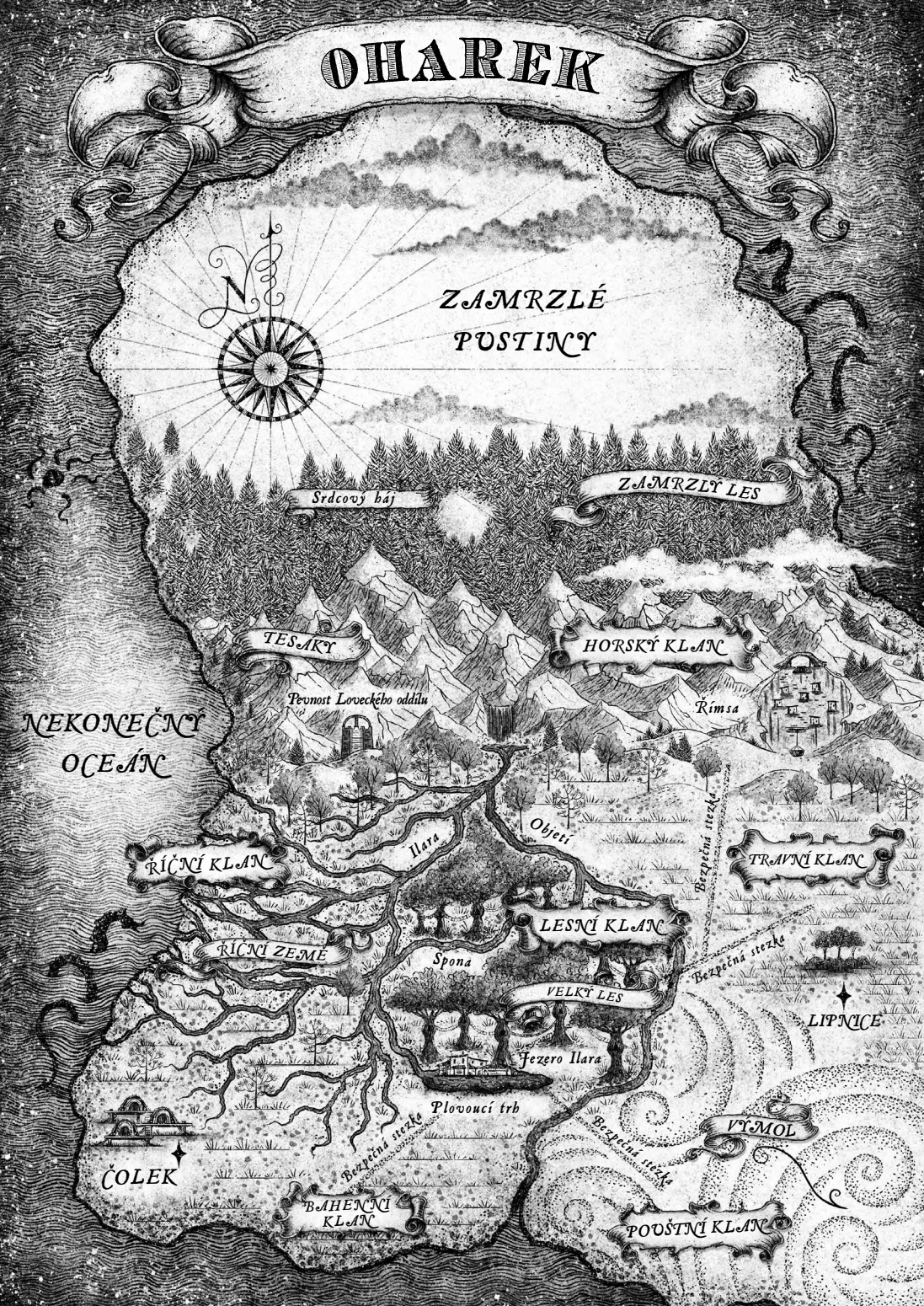
BAHEŇNÍ
KLAN

VTMOL

POUŠTNÍ KLAN

Bezpečná stezka

Bezpečná stezka

Prolog

*Svěřuji svůj život Loveckému oddílu.
Přisahám, že budu sloužit všem sedmi klanům jako svým,
abych je chránila před tím, co je na druhé straně.
Opouštím všechna pokrevní pouta a zanechávám krevní msty,
příčemž obětuji své jméno i svou minulost.
Lovci jsou má rodina nyní a navždy.
Přisahám před nimi, že nikdy neskloním
své zbraně tváří v tvář temnotě,
ani nedovolím, aby povstala tyranie.*

Kapitola I

Nebe nad pevostí Loveckého oddílu bylo zlověstně temné a vzduch voněl sněhem. Dvanáctka se zahleděla bouřkově šedýma očima vzhůru na uhánějící mračna a zachumlala se hlouběji do kožešin. Přitom dupala, aby se zahřála. Ve vzduchu kolem ní se vznášelo štěbetání spolužáků a spolužaček a Dvanáctka je rozladěně pozorovala, přičemž se snažila potlačit netrpělivost.

„Pro rány boží!“ vykřikla zbrojmistryně Viktorie. Pohledem zlostně přešla skupinku. „Když to neumíte ani *zvednout*, jak se s tím, u všech čertů, chcete ohánět? Každý, kdo neumí *zvednout* svou zbraň nad hlavu, se *ihned* vrátí do zbrojnice pro něco lehčího!“

Několik žáků odběhlo a Dvanáctka se zamračila ještě víc. Určitě se jí nevyplatí ztrácet trpělivost v hodině bojových umění. Viktorie bude víc než kdokoli jiný z lovců trestat žáky nočními hlídkami nebo obávaným žalářem. A navíc – když jste se do nich dokázali vžít, byly hodiny zajímavé: sněhem poprášené cvičiště pokrývaly svislé dřevěné kůly slibující něco výjimečného.

„A za mrazu,“ vykřikovala Viktorie, zatímco se studenti trousili zpátky, „pokud se za mrazu nedokážete hýbat rychleji než takhle, každý tvor odsud až po Zamrzlý les si z vás učiní snadnou kořist!“

Nad shlukem žáků ze třídy se rozhostilo napjaté ticho.

„Ti bystřejší z vás už možná rozpoznali dnešní cíl,“ pokračovala Viktorie, ale z její řeči bylo jasně patrné, že tomu moc nevěří. „Budete zápasit ve dvojicích a při tom stát na těch kůlech, abyste si zlepšili rovnováhu a práci nohou. Nechci vidět žádnou nohu na zemi.“

Dvanáctka se skoro usmála. Dychtivé očekávání v ní přímo perlilo. Tohle bude výzva.

„Jestliže jste nezvládli cvičení z posledního týdne, pak budete mít potíže,“ řekla Viktorie a její oči spočinuly na několika mladších žácích, kteří vyhlíželi obzvlášť úzkostně. „Nyní utvořte dvojice a začněte s včerejší útočnou sérií. A pamatujte: neustálá bdělost!“

Jako obvykle se každý dral pryč od Dvanáctky; všichni honem utvořili dvojice s někým jiným. Dvanáctka obrátila oči v sloup. Pokud s ní nechtějí trénovat, protože mají strach, je to jejich problém, a ne její. Místo toho přejela pohledem po důvěrně známých okolních budovách. Kuchyně, jídelna, stáje, zbrojnice a ubytovna obklopovaly osmiúhelníkové cvičiště, kde stála. Všechno samé masivní stavby, které po staletí odolávaly živlům, a přesto všechny bledly ve srovnání s obrannými hradbami, které se tyčily nad nimi. Dokonce i radnice, zdaleka nejimpozantnější budova se svými nádherně vyřezávanými sloupy, se zdála být pod těmi hradbami malá jako nějaká hračka. A vysoko nad hlavou Dvanáctky se mezi zdmi ladně klenu-ly dva visuté mosty, které rozdělovaly vzdálený osmiúhelník

nebe na čtvrtiny a umožňovaly hlídkujícím lovcům vidět na míle daleko.

„Dvanáctko,“ zamračila se Viktorie „zase nemáš nikoho do dvojice?“ Ozvalo se zachichotání několika žáků. Zbrojmistryně se nasupila a popošla blíž. Ztišila hlas a řekla: „Když budeš cvičit sama, dál se nedostaneš. Potřebuješ dobrého cvičebního partnera, aby před tebe stavěl nové výzvy.“ Její modré oči, pronikavé a plné očekávání, pátraly v dívčině tváři.

Chtěla odpovědět, ale vtom na paži ucítila stisk něčí ruky.

„Tak já s tebou budu c-c-cvičit,“ nabídla se Sedmička. Dávala si záležet, aby se vyhnula pohledu zbrojmistryně.

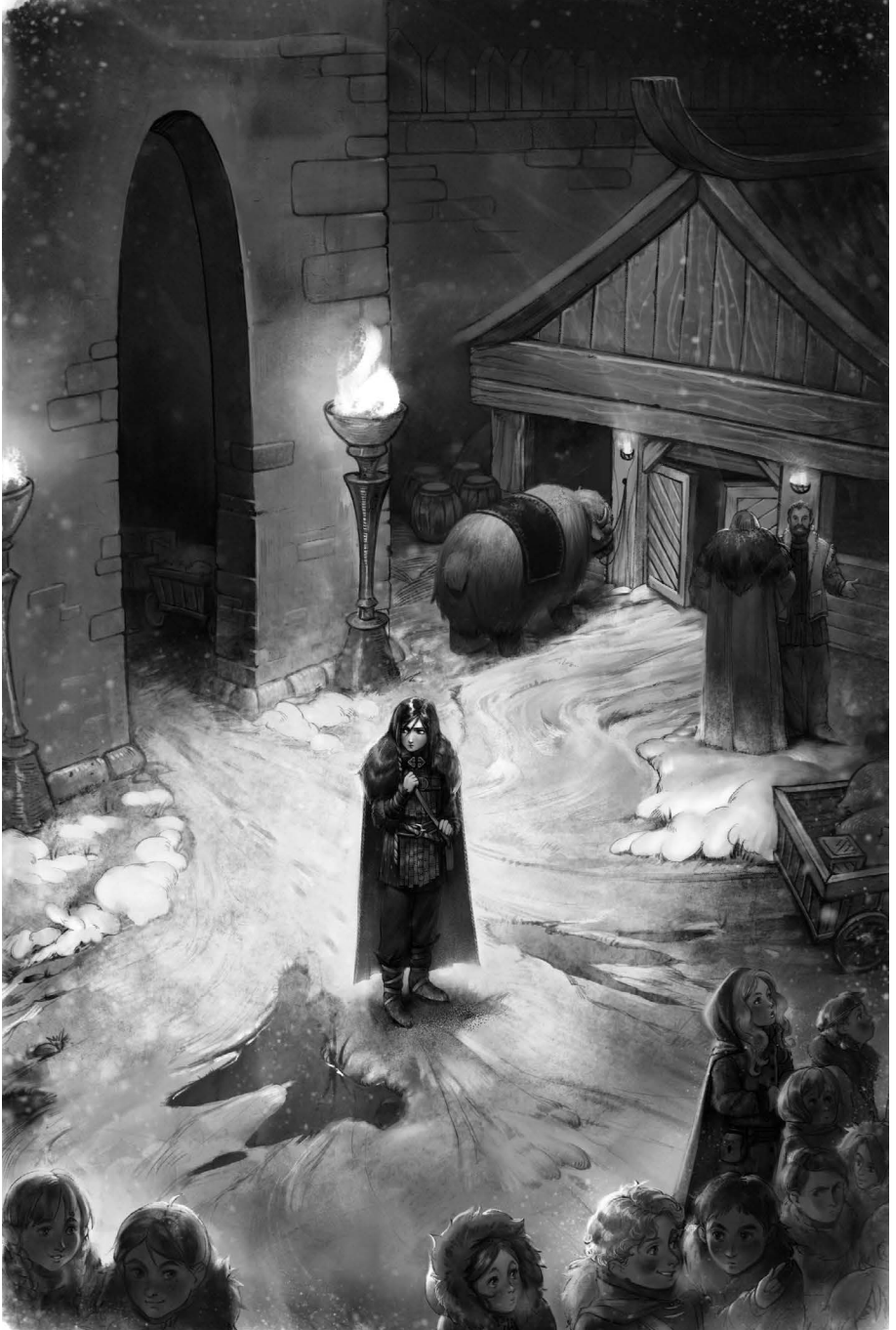
Viktorie zamířila rázným krokem pryč a její povzdech hovořil za vše.

„Exoti vždycky pasujou k sobě,“ zamumlal kdosi. Dvanáctka, rudá v obličejí, se prudce otočila na patě. Jenže ten, kdo to řekl, se mezitím ztratil ve vlnícím se davu.

Zato bledá rusovláska vedle ní jen zářila. Dvanáctka záupněla. Trénovat ve dvojici se Sedmičkou bylo horší než cvičit se v boji se slaměným panákem. Ta holka se soustředila hůř než vrapák a její schopnosti při zacházení s jakoukoli zbraní byly přinejmenším pochybné. Navíc už jí muselo být třináct, stejně jako Dvanáctce, ale její postava jako by patřila mnohem mladší dívce. Dvanáctka si vedle ní připadala jako obryně. Zkrátka a dobře se k sobě vůbec nehodily, a přesto často končily ve dvojici spolu. Všichni ostatní se jim totiž vyhýbali. Sedmička byla divná; z Dvanáctky zase šel strach.

Většina kúlů už byla obsazená. Obě dívky kličkovaly cvičišťem, aby si v tom chumlu našly trochu prostoru.

„K-k-kde je Veverčák?“ zeptala se Sedmička, zatímco kráčely vedle sebe. „Dneska jsem ho vůbec neviděla.“

Veverčák byl veverčí sameček a patřil Dvanáctce. Ve skutečnosti to však byla Sedmička, kdo ho našel jako mládě vypadlé z hnízda. Ale místo aby si ho nechala, dala ho jí, což Dvanáctka stále nemohla pochopit.

„Vlastě ani nevím,“ pokrčila lhostejně rameny. „Však ho znáš, přijde si a zase zmizí, jak ho napadne.“ Kousla se do jazyka, aby neřekla víc.

Sedmička přikývla a neohrabaně vytáhla z pochvy meč. Dvanáctka hmátla za ramena a uchopila rukojeti svých dvou seker. S nimi jí do rukou náhle vjela jistota. Zlehka vyskočila na dva nejbližší kůly.

„Začneme?“ zeptala se.

Sedmička zkusmo poskočila mezi kůly a se smíchem odfrkla. „Nejsou trochu rozviklaný?“

„O to přece jde,“ odsekla Dvanáctka. Nemohla se ubránit ostrému tónu. „Tak můžeme?“

Nad cvičištem se rozléhal halasný smích, překvapená vyjeknutí a řinčení oceli. Dvanáctce ale pokaždé stačilo jen mávnout sekerou a druhá dívka hned spustila zbraň nebo z kůlů spadla. Nakonec tedy cvičila sama, zatímco Sedmička seděla a sledovala ji.

Otočka, úder, přikřčit, vykřýt, výpad, ukročit. Dvanáctka cvičila sestavu čím dál rychleji, až se její sekery míhaly vzduchem jako rozmazané třpytivé šmouhy. Pod kožešinami cítila nesnesitelné horko, ale plynulý proud pohybů nepřerušila. Naopak – vše brala jako výzvu a vychutnávala si, jak skvěle drží na vratkých kůlech rovnováhu.

„He-hele!“ vykřikla znenadání Sedmička. Vzápětí se ozvalo vyjeknutí a zadunění.

Dvanáctka se prudce otočila a spatřila tmavovlasého hochu nataženého na zemi. Vyplivoval z pusy špinavý sníh a ve tváři

byl celý rudý a nasupený. Byl to Pětka – její nejméně oblíbený člen oddílu, i když povahu měl zarytě soutěživou.

„P-p-plížil se za tebou,“ hlásila Sedmička, ve tváři bledá, ale odhodlaná.

Pětka se postavil a vztyčil se nad ní. „Je to hodina bojovýho umění, ty huso pitomá,“ odsekl. „Tudíž je *jasný*, že máme bojovat.“ Očima jízlivě přejel po jejím chabém držení těla a špatném úchopu meče. „Teda ti z nás, kdo jsme v tom aspoň trochu dobří,“ dodal.

„Tím myslíš jako sebe?“ odfrkla si Dvanáctka.

„Všichni víme, že nejlepší šermíř jsem tu já,“ pohodil rameny Pětka. „Myslel jsem, že bych ti mohl trochu pomoci, Dvanáctko. Prověřit tvý reflexy, rozumíš. Ostatně temný nestvůry tam venku se taky nebudou ohlašovat předem.“

„Ty jsi vůbec nechtěl pomoci,“ namítla Sedmička vyšším hlasem než obvykle. „Ty jsi jí chtěl u-u-ublížit. Viděla jsem ti to na očích.“

„Vážně?“ utrousil Pětka, přičemž obrátil oči v sloup. „A ve vnitř, v mé hlavě, tam jsi to taky viděla? Dokázala bys přesně říct, co jsem si myslel? Kdo mohl tušit, že tady mezi sebou máme takový *t-t-talent*.“

Žáci, kteří byli poblíž, vybuchli smíchy a přišourali se blíž. Tvář Sedmičky se stáhla bolestí. Dvanáctka najednou pocítila nečekaný nával zlosti. Seskočila z kůlů a sevřela sekery pevně v obou rukou.

„Když je řeč o těch talentech,“ ozvala se, ale snažila se přitom, aby její hlas zněl vyrovnaně, „máš vlastně nějaký kromě toho, že jsi děsný?“ Pětka přimhouřil oči, ale Dvanáctka mluvila dál. „Ne, ty nejsi nejlepší šermíř a nejsi zase tak zábavný, jak si –“

Pětka udělal půl kroku směrem k ní, ale vtom už se davem prodíral podsaditý kluk s nazrzlými vlasy. „Mám dojem, že vy oba se potřebujete uklidnit,“ prohlásil Šestka rozhodně, chytil Pětku za paži a odtáhl ho. Byl to jeho nejlepší kamarád, klidnější a méně protivný; přesto ho Dvanáctka probodla tím nejurputnějším pohledem.

„Já jsem *vždycky* klidná!“ řekla. Vyletělo to z ní hlasitěji, než měla v úmyslu.

Šestka se na ni zazubil. Oči mu pobaveně svítily. „To vidím.“

„Co se to tam děje?“ zazvonil náhle ostře a tvrdě Viktoriin hlas. A už si to rázovala k chumlu žáků. „Ihned se vraťte ke cvičení!“

Skupinka se rozletěla rychleji, než kdyby mezi ně skočil vlk.

„Děkuju,“ řekla Sedmička, když Pětka a Šestka zmizeli.

„Za co?“ zeptala se Dvanáctka.

„Že ses mě tak z-zastala.“

Nachystaná ostrá odpověď zamrzla Dvanáctce na rtech – obličej Sedmičky překypoval vřelostí a ve tvářích se jí při úsměvu dělaly dolíčky. Na okamžik vypadala hodně jako... Dvanáctka tu myšlenku rychle zapudila. Myslet na život před vstupem do oddílu byl vždycky hloupý nápad. Ale přesto. Než stihla samu sebe zastavit, ucítila, jak se jí rty zkroutily ve vědoucím úsměvu.

Odvrátila se, ohromená sama sebou, a vyskočila zpátky na kůly.

„Ty ses mě zastala první,“ prohodila přes rameno směrem k Sedmičce. „Každopádně by Pětka měl být vděčný. Vláčet s sebou tak ohromný ego musí být těžká práce. Kdyby se mi ho podařilo jenom trošku srazit...“

Než Sedmička stačila odpovědět, přihnala se k nim Viktorie se zlověstným výrazem. „Proč tady jenom tak stojíš, Dvanáctko?“ vyštěkla. „Dej se do toho.“

Zbrojmistryně stála se založenýma rukama a přimhouřenýma očima, zatímco Dvanáctka bezchybně vykonávala sestavu. Až ji najednou do spánku bolestivě udeřil oblázek.

„Au!“ vyjekla a poprvé se na kůlu zakymácela.

Viktorie káravě nahnula hlavu a zarachotila v dlani dalšími kamínky. „Měla jsi ho vidět, že letěl, a zareagovat. Neustálá bdělost, Dvanáctko.“

Dvanáctka jen zírala. Opravdu po ní zbrojmistryně hodila pouhý *kamínek*?

„Víš, on měl Pětka pravdu,“ řekla Viktorie a probodla Dvanáctku pohledem. „Temné nestvůry se neohlašují předem a druhou šanci ti nedají. A teď se do toho pusť znovu.“ Trhla hlavou směrem k Dvanáctčíným sekerám.

A hodila další kamínek.

Kapitola 2

Dvanáctka ucítila rány ještě několika dalších kamínků; teprve pak je dokázala spolehlivě a bez ztráty rovnováhy odrážet.

„Dobré! Mnohem lepší,“ pronesla Viktorie s lehounkým úsměvem. Spustila oblázky do dlaně Sedmičky a odkráčela. Za chůze hlasitě a ostře cosi vytýkala další skupině.

Sedmička s otevřenou pusou hleděla nahoru na Dvanáctku. „O-ona se na tebe usmála?“

Nebe zatím potemnělo. Blížil se zimní večer. Lovci se míhali okolo šerých úpatí zdí a chystali se rozsvítit pochodně. Kroky křupaly na zamrzlé zemi a stíny podivně skákaly v koutcích očí Dvanáctky. Vysoko na visutých mostech se rozhořely koše se žhavým uhlím. Teplotla klesla a k zemi se sneslo pár váhavých sněhových vloček. Před tvářemi, zrudlými zimou, se srážel dech a všichni si stahovali níž kožešinové čepice, aby si zakryli mrznoucí ušní lalůčky. Cvičištěm se začala šířit ostrá vůně, napovídající žákům, že večere se blíží. Elán celé skupiny ztateně poklesl.

„To stačí,“ zavolala Viktorie a poté shromáždila třídu kolem sebe. „Nemůžu říct, že by na mě hodně z vás žáků udělalo dojem,

tudíž si tohle budeme opakovat každý den, dokud na mne nezapůsobíte. Vraťte zbraně do zbrojnice a během půlhodinky se připravte na večeři. A pamatujte: neustálá bdělost.“ Postupně upřeně pohlédla na každého studenta, jako kdyby do nich její zamračený pohled mohl vnést větší ostražitost. Nejvýznamnější pohled si schovala pro Sedmičku. „Sedmičko, chci s tebou mluvit.“

Dvanáctka odcházela do zbrojnice a ještě se ohlédla přes rameno. Hádala, že Viktorie asi dělá Sedmičce kázání za to, že se nijak nezapojila. Dívka vypadala rozrušeně. Dvanáctka chvilku uvažovala, že na ni počká, ale potom zakroutila hlavou. A provinile zapudila z hlavy obraz Sedmiččiných schoulených ramen a jejího sklíčeného výrazu.

Zbrojnice byla dlouhá, nízká budova a taky Dvanáctčino oblíbené místo. Na pachu oceli, leštěného dřeva a brnění z vařeného kůže, které nosili při cvičení, bylo něco uklidňujícího. Řady blyštících se kopí, mečů a seker se táhly v šeru do daleka; ještě dále se pak nacházely méně obvyklé zbraně: jitřenky, cepy a válečná kladiva.

Dvanáctka sundala ze zdi jednu z hořících pochodní a prošla dveřmi. Kráčela kolem známých řad luků k místu, kde bývaly její sekerky. Musela se prodírat kolem smějících se spolužáků. Když míjela vysoký regál se šípy, uslyšela z druhé strany hlas Pětky.

„Je mi z toho špatně. Pořád jenom všechno rozvrací, je děsná! Kdyby bylo po mém, vykázal bych ji *jedním vrzem*.“ A luskl prsty.

„No, na tobě to nezáleží,“ upozornil ho Šestka. „A víš moc dobře, že lovci nic takovýho neudělají. Kam by šla? Kam by šel kdokoli z nás?“ Z jeho tónu zaznívala taková tíha, že sebou

Dvanáctka trhla. „Navíc, dneska sis začal ty, a já si myslím, že ti to prošlo hezky zlehka.“

„Brr, ty jsi teda rozumný,“ zaúpěl Pětka. „Ale copak tebe to vážně neotravuje? Vzdali jsme se svých rodin, domovů, dokonce i jmen – jenom abychom tu mohli být. A za to se tady musíme zaobírat *jí*, nejhorší holkou z celého Oharku. I kdyby pořád měla rodinu, *určitě* by ji nechtěli. Je hnusná, je to ten nejhorší podlézavec z jeskyně.“

„Pětko!“ zalapal Šestka po dechu.

Vtom regál vedle nich zavrzal, jak do něj Dvanáctka vši silou strčila. Objevila se se ztuhlým obličejem a sval na čelisti jí zuřivě cukal. Byla rozhodnutá – za tohle Pětka zaplatí. Regál se zakymácel, pak, když minul mezní bod, zaskřípěl, a vzápětí narazil do řady kopí.

Pětka se Šestkou stihli ještě včas uskočit na stranu. Hromada sypajících se šípů a těžkých polic je minula jenom o vlásek. Pak se začaly regály kácet jeden na druhý a všude se ozývaly varovné a překvapené výkřiky. Zbraně rachotily, dřevo se tříštilo a žáci vřeštěli.

Když konečně spadl poslední regál, rozhostilo se ohromené ticho. Dvanáctka nasucho polkla tak, že to bylo slyšet. Od ní se táhla dlouhá řada naprosté zkázy.

„U všech čertů, Dvanáctko!“ zasyčel Šestka a zvedl se. „Co tě to popadlo?“

„To udělala *Dvanáctka*?“ Vedle obličeje Šestky se zjevila tvář Pětky. V blikajícím světle pochodně bylo možné jasně vidět jeho škodolibý výraz. „No nazdar! To ses dostala do *pěkný* kaše!“

Tvářil se natolik vítězně, že to dívka nemohla snést. Pokročila dopředu, připravená skočit po něm i přes všechny ty rozbité police.

„CO SE TO TADY DĚJE?“ Viktoriin řev zapůsobil jako mrazivý vítr – rázem vše umlklo. A potom začali blábolit všichni najednou. Zbrojmistryně se ovšem už za okamžik ocitla před Dvanáctkou. Chvěla se zlostí, ale mlčela.

Dívka se napřímila a vzdorovitě vytrčila bradu.

„Nebudu se ani ptát,“ zavrčela Viktorie a přešla pohledem celou spoušť. Na spánku jí znepokojeně tepala žíla. Roztřeseně se nadechla a stiskla Dvanáctčinu paži, až to dívku zabořelo. „Půjdeš rovnou ke Starším. Už zase.“

„Pětka o ní řekl, že je podlézavec z jeskyně,“ prohlásil Šestka a rezolutně odvrátil tvář od Pětky. „Proto to udělala.“

Davem studentů zahlaholilo pobouřené mumlání a sama Viktorie znechuceně odfrkla. „Pětko, je to pravda?“

Pětka se přišoural vpřed. Střelil po Šestkovi raněným pohledem, načech napůl pokrčil rameny a napůl omluvně přikývl. „Ano, ale, víte, já jenom –“

„Ticho! Je mi jedno, proč kdokoli z vás provedl to či ono. Pojďte za mnou a buďte zticha!“

Nato Viktorie pustila Dvanáctčinu paži a maširovala pryč. Dvanáctka i Pětka museli nedůstojně klusat za ní.

Před zbrojnicí už sněžilo hustěji a okna oranžově zářila, což budovám dodávalo zvláště vlídný zjev.

Když Dvanáctka míjela vchod do doupěte, cosi jí zlehka přistálo na rameni. Hned se jí zlepšila nálada. Veverčák se měkce přitulil k dívčině tváři. Kaštanově hnědá kožešina zvířátka se ve slabém světle leskla jako měď. Veverčák měl krásné, jasné oči a chundelatý ocas.

„Ahoj, ty jeden,“ zašeptala. „Kdepak jsi byl?“ Veverčák jí olízl ucho na pozdrav, a když mu nabídl hrstku oříšků, které vytáhla z kapsy, šťastně zašvitořil. Nacpal si je do tváří, až se

mu naduly, a potom dívce prolezl pod límcem do kožešin. A tam okamžitě začal pochrupovat.

„Dělejte!“ vyštěkla Viktorie podrážděně. Čerstvě napadaný sních jí vrzal pod nohama, jak spěchala přes cvičiště k radnici a vrhala našťavané pohledy směrem ke kuchyni. I Dvanáctce zakručelo v žaludku a vzápětí v ní zatrnulo. Uvědomila si totiž, že na rozdíl od Veverčáka pravděpodobně nedostane žádnou večeři. Povzdechla, vrátila své sekerky do popruhů na zádech a dál se plahočila za Viktorií.

„Nechápu, nad čím krucinál vzdycháš,“ zašeptal Pětka rozzuřeně. „Tohle je *jedině* tvoje chyba.“ Otočil se a ještě zvýšil hlas. „A vůbec, nevím, na co *čumíš!*“

Sedmička sklopila hlavu, když ji spěšně míjeli. Málem spadla z kůlu. Viktorie jí zřejmě nařídila, aby místo večeře cvičila. Dvanáctka sklesle zaúpěla, protože viděla, jak dívka provádí asi tisíc třaslavých chyb naráz. A co bylo ještě horší, Sedmička navíc napodobovala Dvanáctčinu figuru se dvěma sekerkami a vůbec přitom nedbala skutečnosti, že její zbraní je meč.

Postav se víc rovně, nabádala ji Dvanáctka v duchu. Ale jenom sebou škubla – Sedmička se zase svalila na zem, tvrdou jako kámen. Už už otevírala pusu a chystala se zakřičet něco povzbudivého, ale pak ji honem zavřela. Není tu proto, aby si hledala přátele – to by všechno jenom ztížilo. Po několika hlubokých nádeších se uklidnila a vyšla po schodech radnice za Viktorií.

Nádherné, vysokánské dveře byly ozdobené řezbami bojových scén, k nimž došlo při proslulých lovech. Za těmi dveřmi se rozkládala Velká síň, největší prostor pevnosti Loveckého oddílu.

Její stěny, sestávající z dřevěných panelů, byly plné starobylých zbraní a nad krby se tyčily hlavy ulovených tvorů. Na Dvanáctku se mračili zimní vlci, obři lidožrouti a jiné podivné

stvůry a jejich skleněné oči se leskly. Dvanáctka zamrkala, aby si její oči uvykly, a poté se zachvěla. Před ní ležel opravdu velkolepý prostor.

Na rozdíl od zbytku pevnosti byla radnice osvětlena aduláry a ne pochodněmi. Maličké kameny, zasazené do stropu, v noci zářily a vrhaly na vše tajemné stříbrné světlo. Než Dvanáctka přišla k oddílu, ani nevěřila, že aduláry existují. Aduláry, měsíční kameny, byly jako čarodějnice – často se o nich debatovalo, ale nikdo je nikdy neviděl. Lidé, kteří je dolovali, je jen málokdy prodávali. Dívce se na okamžik připomenul jeskynní klan a zadrželo jí v břiše. Dělal se jí zle z toho, že mají přístup k takovému zázraku. Honem tu myšlenku potlačila, aby se jí v hlavě nezačaly vynořovat nepříjemné vzpomínky.

Viktorie si odupala snůh z bot a vedla je nahoru po schodišti. Jejich kroky tlumily měkké rohože s dlouhým vlasem, které sem zaslaly vděčné pouštní karavany. Dlouhou chodbu ozařovaly další aduláry. Na této chodbě měl svůj pokoj každý ze tří Starších. Dvanáctka poklesla na mysl. Viktorie je vedla k nejvzdálenějším dveřím, což znamenalo, že s nimi míří za starší Stříbrnou. Aby se nějak rozptýlila, zkoumala Dvanáctka dary od jiných klanů, pečlivě zavěšené na stěnách: od lidu z bažin tu byly chůdy omotané žabími kůžemi; pak ohromné, složité kormidlo od říčního klanu; plášť z vnitřní vrstvy kůry, jemný jako kožešina, pocházel od lesních lidí; a také se zde vyjímala opeřená plachticí křídla od horského klanu.

Dvanáctka to všechno vpíjela očima, i když už stanuli přede dveřmi Stříbrné. Veverčák uvnitř jejích kožešin se probudil. Vystrčil hlavu zpoza límce, aby zaznamenal okolí, načež zoufale zapištěl. Dvanáctka stačila jen souhlasně povzdechnout, jelikož Viktorie mezitím zaklepala a dveře se hned nato rozletěly.

Kapitola 3

„Co se děje, Viktorie?“ Starší Stříbrná měla úchvatnou postavu, vysokou a štíhlou. Každý její pohyb se vyznačoval ladnou vznešeností, která vůbec neodpovídala jejímu věku. Vlasy nosila vyčesané nahoru ve sřápatých bílých chomáčích, nicméně ty nijak nezjemňovaly ženiny rysy. Její ostrý nos vypadal trochu jako zobák, rty byly tenké a oči znepokojivě bledé – světle modré jako zamrzlé jezero. Ty oči přeletěly skupinku a spočinuly na Dvanáctce. „Ale ne.“

Z hlasu starší ženy zaznívalo zjevné zklamání. Dvanáctka se kousla do rtu a snažila se zahnat stud. Veverčák mezitím znovu zalezl do kožešin, aby byl bezpečně mimo dohled.

„Ano,“ řekla Viktorie očividně podrážděně. „Opět problémy s těmihle dvěma. Mohu dál?“

Stříbrná přikývla a ustoupila stranou.

„Počkejte venku,“ zavrčela ještě Viktorie přes rameno a zavřela dveře.

Pětka se opřel o zeď na jedné straně dveří a Dvanáctka na druhé. Oba důsledně přehlíželi toho druhého, zatímco napínali uši, aby zaslechli mumlání hlasů zevnitř.

„Pojďte dál!“ zavolala Stříbrná konečně. Pětka se rameny protlačil před Dvanáctku. Dívka stěží odolala touze ho co nejdříve žduchnout.

Pracovna byla velká a strohá, kamenné zdi téměř holé. Trojice klenutých oken shlížela přímo na cvičiště a v krbu poklidně hořel oheň. Nad krbovou římsou se tyčila k podstavci uchycená hlava obrovského Ygrexe, jehož nemilosrdné rohy i tesáky, tenké jako jehly, se jen blyštěly. Dvě kožená křesla byla natočená k plamenům, avšak Stříbrná seděla na nepohodlné rovné židli za svým velikánským pracovním stolem. Dvanáctka znala Starší velmi dobře, takže věděla, že tohle je zlé znamení.

„Viktorie mi tady povídá jakousi příhodu,“ pronesla Stříbrná krátce. Jakmile se Pětka s Dvanáctkou postavili před ni, složila ruce a optřela konečky prstů o sebe. „Máte velké štěstí, že nebyl nikdo zraněn, ovšem Viktorie mi říkala, že ve zbrojnici vznikla významná škoda.“

„Bude to chtít celé hodiny oprav,“ mračila se Viktorie.

„To udělala Dvanáctka,“ vyhrkl Pětka rychle. „Vážně, já nic neprovedl.“

Dvanáctka jen tak tak potlačila smích. Stříbrná nic nesnášela víc, než když se lidé snažili zbavit zodpovědnosti a hodit ji na druhé. Pětka se to asi nikdy nenaučí.

Stříbrná na chlapce vrhla ledový pohled a jeho vzdorovitý postoj zvadl. „Tak ty jsi nic neprovedl?“ zeptala se nebezpečně tichým hlasem. „Viktorie mi sdělila, že jsi neskrývaně urazil jeskynní klan.“

Pětka polkl. Jeho tvář měla barvu mléka. „Ano,“ zaskřehotal, „ale já k tomu měl, ehm... důvody.“

„Jaké?“ Stříbrná seděla naprosto klidně a hleděla na Pětku.

„Dvanáctka... no... ona...“

Dvanáctce se zkroutil koutek úst. Radovala se z toho víc, než sama čekala.

„Podívejte se na ni!“ vykřikl vtom Pětka a do obličeje se mu začala vracet barva. „Ona se uculuje! Šklebí se úplně nad vším, *očividně* si myslí, že je lepší než kdokoli jiný! Je nesnesitelná a –“

„Ticho!“ Stříbrná sice nezvýšila hlas, ale Pětkovi se stejně zježily vlasy na šíji. Kluk cosi zablábolil a zmlkl, napůl přidušený vlastními slovy.

„Takže aby bylo jasno, tebe k tomu, abys to řekl, přinutila *povaha* Dvanáctky?“ Kdyby hlas Stříbrné byl ještě o trochu studenější, snad by vzduch kolem nich zamrzl.

Pětka si olízl rty a zapištěl jako myš, když ji kočka přitiskne k zemi.

„Odříkej mi přísahu,“ poručila mu Stříbrná. Přitiskla ruce k sobě a konečky jejích prstů zbělely.

Pětka překvapeně zamrkal, ale honem to maskoval kašláním. Příklad se pronášela každé ráno při snídani a každý večer u večeře, ovšem mimo tyto doby nebylo obvyklé ji slýchat. Chlapec mluvil překotně a slova po letech opakování odříkával automaticky.

Svěřuji svůj život Loveckému oddílu.

*Přísahám, že budu sloužit všem sedmi klanům jako svým,
abych je chránil před tím, co je na druhé straně.*

*Opouštím všechna pokrevní pouta a zanechávám krevní msty,
přičemž obětuji své jméno i svou minulost.*

Lovci jsou má rodina nyní a navždy.

*Přísahám před nimi, že nikdy neskloním
své zbraně tváří v tvář temnotě,
ani nedovolím, aby povstala tyranie.*

V tichu, které odneslo jeho poslední slabiku, se náhle pohnulo poleno v krbu a do komína vyletěly rozvířené jiskry. Dvanáctka potlačila zachvění.

„Opouštím všechna pokrevní pouta a zanechávám krevní msty,“ prohodila Stříbrná hloubavě. „Co to pro tebe znamená, Pětko?“

„Zapomenout, ze kterého klanu jsme přišli, a přijmout je všechny jako rovnocenné,“ řekl chlapec, přičemž se mu lehce třásl hlas.

„Přesně tak,“ pravila Stříbrná úsečným a zřetelným tónem. „Toto je nejdůležitější a zároveň nejtěžší pravidlo klanu: nikdy se nezmiňovat o své minulosti, nikdy nemluvit o klanech a rodinách, které jste kdysi měli rádi. Je to nejzazší oběť, ale je nezbytná kvůli důvěře mezi oddíly a klany. To všechno bys ohrozil jen proto, abys mohl urazit studentku, kterou nemáš rád?“

Pětka otevřel pusou, že něco řekne, jenže Stříbrná ho přerušila. Její hlas se chvěl potlačovaným pohnutím.

„Jestli se zvěsti o těchto událostech rozšíří po Oharku, myslíš, že si nás klany budou i nadále zvat do svých vesnic, abychom lovili temné nestvůry, které je sužují? Budou nás i potom pokládat za nezaujaté? Budou nám věřit, že nestranně rozsoudíme jejich rozepře? Jak dlouho si myslíš, že potrvá, než znovu vypukne válka?“ Stříbrná znechuceně zavrtěla hlavou. „Slova přísahy jsi pronášel bez přemýšlení a aniž bys zvážil, co skutečně znamenají. Navrhuji ti, abys to okamžitě napravil.“ Žena se zhluboka nadechla. „Ráda bych si minutku promluvila s Dvanáctkou o samotě. Můžeš počkat venku, než rozhodnu o tvém trestu.“

Pětka jen polkl a s nehybnou tváří pospíšil ven.

„Ten chlapec,“ povzdychla Viktorie, „myslí si, že mu svět něco dluží.“

„Připomíná mi někoho, koho znám,“ prohlásila Stříbrná a koutek úst se jí zkroutil nahoru.

Viktorie vypadala dotčeně. „Mě? Já přece vůbec nebyla taková.“ Odmlčela se a nakrabilila čelo. „Nebo *ano?*“

Stříbrná dobrácky pokrčila rameny a pohlédla na Dvanáctku. Poté jí humor z obličeje vymizel.

„Mohla jsi někoho zabít, Dvanáctko,“ podotkla.

Dvanáctka přikývla. Věděla, že je to pravda, a nedokázala se podívat Stříbrné ani Viktorii do očí.

Nakonec Stříbrná povzdechla a přejela si rukou po tváři. „Co s ní uděláme, Viktorie?“

Zbrojmistryně se zavrtěla. „Pokud někdo zná tu nejlepší cestu, pak jsi to ty, Stříbrná. Bože, vždyť už jsi vedla tolik těžko zvládnutelných žáků. I já mezi ně patřila.“

„Hm, no jo. Ty jsi můj nejúspěšnější případ.“ Ženy se na sebe usmály. Srdečnost, panující mezi nimi, byla přímo hmatatelná. „Ale tahleta přesto...“ Stříbrná se odmlčela a zakroutila hlavou.

„Ach, Dvanáctko,“ zaúpěla. „Co mám s tebou dělat? Tresty, které ostatní žáky odstraší, s tebou ani nehnu, a já pořád dostávám nejméně jednu stížnost denně buď na tvé chování k lovcům, nebo k jiným studentům.“

Dvanáctka sebou trhla. Přitom se zoufale snažila samu sebe přesvědčit, že vůbec nezáleží na tom, jaký názor na ni Stříbrná má. „Ano, Starší Stříbrná,“ odpověděla hlasem, jenž se třásl víc, než chtěla.

„Chápu...“ začala Stříbrná váhavě, „proč si tu počínáš ostražitě při vytváření nějakých vztahů, hlavně vzhledem... no... obě známe okolnosti, které tě k oddílu přivedly.“

Dvanáctka zděšeně ztuhla. Stříbrná jí přece slíbila, *slíbila* jí to už při příjezdu, že o tomhle nikdy nebudou mluvit.

„Ale nejsi sama, Dvanáctko,“ pokračovala Stříbrná. „Rozhodně zde nejsi jediná žákyně, která ztratila rodinu.“

Dvanáctka zatnula čelist. Její rodina totiž nebyla ‚ztracená‘ – byli všichni mrtví. Všechny je tím nejchladnokrevnějším způsobem povraždil jeskynní klan.

Stříbrná musela vidět výraz v dívčině tváři. Přestala hovořit a vzdychla; potom pohlédla na Viktorii – prosila ji o podporu.

„Jsi jedna z nejlepších studentek na hodinách bojového umění,“ začala zbrojmistryně, což Dvanáctku překvapilo. „Možná vůbec ta *nejlepší*. Ale zároveň bys nejspíš s největší pravděpodobností nedokázala projít Krveprolitím.“

Dvanáctka se zatvrdila, i když to neměla v úmyslu. „Proč? Právě jste tady prohlásila, že jsem jedna z nejlepších!“

„Ona ví, co říká,“ vložila se do toho Stříbrná potichu. „Co myslíš, Dvanáctko? Co víš o Krveprolití?“

Dvanáctka znovu zatoužila po tom, aby ji Viktorie raději vzala k jiné Starší. Starší jménem Jínovatka by na ni sice řval, ale pak by jí uložil noční hlídku na mostech a okamžitě by na ni zas zapomněl. A Starší Hlína by jí pravděpodobně jen stanovil hranice. Proč se Stříbrná tolik stará? Dvanáctku užíral pocit viny.

„Ehm –“ Dívka se odmlčela a třídila si myšlenky. „Vím, že když je skupina žáků pokládána za připravenou, jdou společně do Zamrzlého lesa. Podmínky jsou podobné, jako když partu lovců povolají ke skutečným lovu někde ve vsi. Dostanou za úkol to tam dokončit, a když se pak vrátí, rozhodne se, jestli se studenti můžou stát lovci a zvolit si nová jména.“

Jestliže se ovšem vrátí.

Dvanáctka pohlédla na hlavu Ygrexe, která se na ni mračila, a ztěžka polkla. Nevidomě, chlípně na ni hleděl. Ygrexe bylo velmi těžké zdolat, to bylo nechvalně známé. Dostanou se člověku

do hlavy a překrutí mu vzpomínky, aby si ho mohli podmanit. Povídalo se, že Stříbrná dostala tohohle tvora v Zamrzlém lese během svého Krveprolití, když jí bylo sotva patnáct. Takový výkon byl do té doby u někoho tak mladého neslýchaný a stal se základem pro její pozdější hrůzu nahánějící pověst.

„A ty máš pocit, že s tím nebudeš mít potíže?“ zeptala se Stříbrná a výrazné obočí jí vystřelilo až k hranici vlasů. „Ze žádné části toho úkolu nemáš obavy?“

„Pokud mám své sekerky, dokážu všechno,“ řekla Dvanáctka paličatě. Byla vlastně ráda, že ji takto chlácholí. Žádný z lovců nemusí vědět, že vůbec nemá v úmyslu Krveprolití absolvovat.

„Myslíš, že já jsem byla sama, když se mi podařilo skolit Ygrexe?“ otázala se zase Stříbrná a trhla bradou směrem k vy-preparované hlavě. Dvanáctka zaváhala. Podle toho, co se vykládalo, k tomu došlo *přesně* takhle. Stříbrná povzdechla a zavrtěla hlavou.

„Příběhy mají sklony žít svým vlastním životem,“ řekla konečně. „Nemít s sebou ten den svou skupinu, nebyla bych tu. Taková je pravda. A proto mám o tebe obavy, Dvanáctko. Kdo bude ve *tvé* skupině?“

Dvanáctka v duchu zaskučela, zatímco Stříbrná přešla k věci.

„Boj je pouze jednou z dovedností, které lovec musí ovládat,“ pravila opatrně. „Je samozřejmě nezbytný proti temným nestvůrám, avšak naše role ve světě je proměnlivá. Více času teď trávíme udržováním míru mezi klany než lovením. A k tomu je třeba *týmová spolupráce*, trpělivost, diplomacie a otevřená mysl. Ty žádnou z těchto vlastností nemáš a zdá se, že jsi odhodlaná, aby to tak zůstalo i nadále. Pokud si vzpomínám, tak když jsi tady byla naposledy,“ pokračovala Stříbrná, „slíbila jsi

mi, že se budeš ohledně svých spolužáků víc snažit. Udělala jsi to?“

V myslí Dvanáctky se objevila tvář Sedmičky. Rychle tu vidinu potlačila a raději hleděla na prkna podlahy pod sebou.

Viktorie vedle ní vzdychla. „Neudělala. V mých hodinách je pořád stejně dobrá a pořád bez partnera.“ Viktorie zvýšila bezradně hlas. „Tam venku by se měla prosadit tváří v tvář těm nejtvrdším protivníkům. Dovede mnohem víc, než jsem v jejím věku uměla já.“

Dvanáctku zalil pocit hořké, silné hanby. Ale zapudila jej.

Stříbrná přikývla a gestem ruky Viktorii uklidnila. Potom zavolala ke dveřím: „Pětka, vrať se sem, prosím!“

Dveře se otevřely a mladík se vsunul dovnitř. Zaujal své místo vedle Dvanáctky.

Když potom Stříbrná znovu promluvila, už to znělo rozhodně a rozhněvaně. „Dnes večer jste se oba zachovali odporně a váš přístup mě naplňuje přinejmenším obavami. Myslím, že období tichého rozjímání vám oběma udělá moc dobře.“ Odmlčela se a zlostně se na oba zahleděla. „Posílám vás oba na noc do žaláře.“ Pětka škulbl zděšeně hlavou a Dvanáctce se zastavil dech. Veverčák pod jejím kožešinami se zachvěl. „Tam budete mít plno času na přemýšlení“, pokračovala neúprosně, „a očekávám, že výsledkem pak bude *okamžité* zlepšení vašeho chování.“

Stříbrná pokývala hlavou, jakoby samu sebe přesvědčovala, a vstala. Pak ukázala ke dveřím. Dvanáctka i Pětka byli oba příliš šokovaní, takže se ani nestrkali. Pouze vyšli ven.

Kapitola 4

Vstup do žaláře se nacházel vedle zbrojnice. Když Stříbrná se skřípěním otevřela dveře, jako by se vyvalila ven hladová temnota. Hned je popadla svými nehybnými prsty. Dvanáctka se otrásla a Veverčák, který jí teď seděl na rameni, znepokojeně zakvičel. Pětka za Dvanáctkou zadržoval dech, a tak se dívka pokoušela upokojit aspoň tím, že je kluk stejně vystrašený jako ona.

Ohlédla se k místu, kde na cvičišti pořád ještě trénovala Sedmička. Jejich pohledy se setkaly. Oči druhé dívky byly plné soucitu; zvedla meč na znamení podpory. Dvanáctka kývla a tíha v jejích prsou se malinko pozvedla. Když se obrátila zpět k žaláři, temnota se zdála méně ponurá.

Osamělá pochodeň Stříbrné vrhala přes skupinku stíny. Sestupovali po prudce se stáčejším schodišti do chmurné změti chodeb dole. Starší je vedla do úzkého tunelu, okolo řady cel vytesaných v zemi. Navzdory teplému tělíčku Veverčáka sedal Dvanáctce na krk lepkavý chlad a nozdry jí plnil pach vlhké hlíny. Někde poblíž kapala voda.

„Pětka může jít sem,“ řekla Stříbrná Viktorii. Pochodeň osvětila ze strany její obličej. „Dvanáctku vezmu o kousek dál.“

Dvanáctka za sebou uslyšela zabouchnutí dveří a otáčení klíčem. Zatnula zuby, napřímila ramena a zhluboka se nadechla. Jasně, bojí se, ale to ještě neznamená, že dá strach najevo. Stříbrná se zastavila o několik cel dál a otevřela robustní dřevěné dveře s mřížemi na úrovni očí.

„Jdi dovnitř,“ řekla ztěžka.

Dvanáctka vstoupila a přejela pohledem celý prostor. Pod velikou klenbou pavučin ležela hromada plesnivé slámy. Pavučina byla dostatečně velká na to, aby ji mohl vyrobít smrtící snovač. V rohu stálo ohavně páchnoucí vědro. Dvanáctka zaťala rozechvělé prsty do pěstí a otočila se ke Stříbrné. Po tváři ženy tancovaly stíny a její oči vypadaly ve světle pochodně vodnatě a smutně.

„Je to jenom na jeden den, Dvanáctko,“ řekla jemně a stiskla v šeru dívce rameno. „Využij ten čas moudře, prosím. Přemýšlej o tom, zda máš u oddílu nějakou budoucnost. Uvažuj, jakým člověkem vlastně chceš být.“

Potom ustoupila a zamkla dveře. Ve zdi naproti cele byl malý výklenek. Stříbrná do něj položila klíč a rozsvítila svíčku.

„Pošlu sem někoho s mlékem na sny,“ prohodila ještě přes rameno, když odcházela. „Nechci, abys trpěla víc, než je nezbytně nutné.“

Dvanáctka pomalu rozevřela zatnuté prsty a nehlučně popošla dopředu. Přitiskla obličej ke kovovým mřížím, aby Stříbrnou a Viktorii viděla co nejdéle. Jakmile zmizely, sevřelo dívku okolní ticho. Musela si pořád představovat tu ohromnou váhu hlíny nad sebou, a čekala, že ji každou chvíli rozdrtí. Hruza se jí třepetala v hrudi jako můra. Veverčák to cítil. Přitiskl se děvčeti ke krku a olizoval jí tvář, až se její myšlenky přece jen uklidnily a dech se stal opět pravidelným.